

Leinosten sukulehti n:o 2
9.12.1988

2. Vuosikerta

SISÄLLYSLUETTELO	SIVU
Ookkonä Oulusta, syökkönä tervaleijonaa.....	1
Leinonet Paltamossa ja Juvalla.....	3
Eero Leinosen terveiset Kanadasta.....	8
Esitelmä sukukokouksessa Oulussa.....	9
"Pohjolan Papit" Suomi-juoksussa.....	15
Lisää Sursilleistä ja Leinosista.....	17
Kuulumisia.....	19
Kaamosta katsomassa.....	20
Leinosen sukuseuran osoitteita.....	21

" Oulusta oon ja kehtaan sanua" Oulujoen suulle muodostui jo 1200 luvulla Owla niminen tärkeä kauppapaikka, tämä saamenkielinen nimi merkitsee tulvavettä.

Vuonna 1605 Ruotsi - Suomen kuninkaan Kaarle IX perustama, merenkulun ja tervan avulla kukoistukseen noussut kaupunki, on nykyään julistautunut teknologiakaupungiksi väittäen, että "Oulussa Osaataan"

Tämän todisti viime elokuussa Oulussa pidetty Leinosten suvun sukukokous ja -juhla.

Linnanmaan yliopistoalueella ja -tiloissa pidetyn tapahtuman päävastuun kantoivat seuramme hallituksen kokeneet jäsenet Martti Siira ja Tatu Leinonen sekä Yrjö Leinonen.

Lauantaina 6.8. sukumme Oulua tuntemattomat ja kai vähän muutkin juhlavieraat, koska väkeä oli kerääntynyt kaksi kokonaista linja-autollista, kokoontuivat opastetulle kiertoajelulle.

Katselimme puutaloidyllejä, monumenttaalikeskusta, kauppatoria, supermarketteja, koskia, siltoja, voimalaitoksia, urheilukeskuksia ja opinahjoja.

Ihailimme tuomiokirkon uljaasti kohoavaa tornia ja kuuntelimme oppaan asiantuntevaa ja juttujen elävöittämää tarinointia rakennuksista ja tapahtumista nyt ja tuolloin.

Lopuksi ajoimme pitkin Oulujokivartta noin 14 kilometrin päässä kaupungista sijaitsevaan Turkansaaren ulkomuseoon, jossa sijaitsee vuonna 1694 rakennettu edelleen kesäisin toimiva puinen kirkko, kolmisenkymmentä erilaista vanhaa rakennusta ja rakennelmaa mm maalaistalo pihapiireineen, tuulimyllyjä, aittoja, erilaisia riistanpyyntölaitteita ja -ansoja sekä juhannuksena poltettava tervahauta, jonka tuotteita kulki varmaan usean Leinosen matkassa muistoksi lähtiessämme kahvinjuonnin jälkeen paluumatkalle Linnanmaalle, jonka opiskelija-asuntoihin meille oli järjestetty majoitus ja jossa ilta jatkui vapaan seurustelun ja laajojen näköalojen katselun merkeissä.

Sunnuntaina päivä alkoi jumalanpalveluksella Linnanmaan kappelissa. Tilaisuus oli vastavalmistuneen kappelin ensimmäinen edes kappelin vihkiäisiä ei oltu pidetty.

Saarnan piti korkeakoulupastori Heikki Keränen, hänkin sukulaisiamme, apunaan sihteerimme Tapio Leinonen.

Leinokset olivat kerääntyneet tähän sanoisinko ainutlaatuiseen tapahtumaan runsaslukuisesti, kaikki kappelin 150 istumasijaa oli täynnä ja tuoleja täytyi hakea lisää, mistä vain löytyi.

Toivottavasti Leinokset kokoontuvat toistekin viettämään hartaushetkeä tänne ja ihailemaan alttaritaulun tilalla olevan ikkunan takaa avautuvaa näkymää jäkälää ja mäntyjä kasvavaan luontoon.

Yliopiston ruokasalissa tarjoillun lounaan jälkeen siirryttiin pitämään varsinaista sukujuhlaa ja -kokousta.

Tatu Leinosen lausumien alkusanojen jälkeen esitti hänen poikansa Tuomas viulumusiikkia ja tytär Sanna yhdessä Hanna-Kreetta Ansamaan kanssa balettiduon, nimeltään "Uni"

Ohjelman monipuolisuutta täydensi pieksämäkeläisen Seppo Komulaisen elävästi esittämä Unto Kupiaisen runo "Muukalainen" helsinkiläisen Inkeri Pesosen esittämät pianokappaleet sekä iisalmelaisen Tiina-Maria Leinosen isänsä Erkin tekemällä kanteleella

helskyttämät säveleet.

Juhlan sanallisesta annista vastasivat Martti Siira ja Martti Häikiö, joka toi myös Amerikkaan siirtyneitten sukulaistemme terveisiä juhlaan.

Varsinainen virallinen kokous sujuikin suvuh esimiehen Juuso Häikiön leppoisalla ja huumoripitoisella johdolla joutuisasti.

Toimintakertomus hyväksyttiin, tilit vahvistettiin ja vapaudet myönnettiin yksimielisyyden merkeissä.

Erovuoroisten hallituksen jäsenistä ja tilintarkastajista ei ketään päästetty "vapaaksi" vaan kaikkien tuli jatkaa entisissä tehtävissään.

Vielä kun jäsenmaksu päätettiin pitää hallituksen esityksen mukaisesti ennallaan 30 markkana vuodessa, alkoikin kokouksen virallinen anti olla lopuillaan ja jäähyväisten aika lähestyä.

Kokous lopetettiinkin jo traditioksi muodostuneella tavalla Nälkämaan lauluun.

Uskon, että juhlan ja kokouksen anti sekä kokouksen yliopisto-ympäristö, eläinpuistoineen ja kasvitietellisine puutarhoineen, joihin saattoi samassa yhteydessä tutustua, kiinteyttivät ja elvyttivät toimintaamme ja kannusti jälleen ensi kesänä uuteen vastaavaan tapahtumaan jossain puolella sukulaistemme asuttamaa kaunista ja perinnerikasta Suomea.

Seppo Räisänen

* * * * *

TURKANSAAREN SÄÄTIÖN TOIMINTAA

Turkansaaren vanhan kirkon - v:lta 1694 - kaksivuotiset korjaus- ja entisöintityöt on nyt saatu päätökseen. 25.7.1965 Oulun hiipakunnan piispa Hannes Leinonen suoritti tämän kirkon uudelleen- vihkimisen.

Opetusministeriön myöntämän apurahan turvin kirkko katettiin 1963 paanuilla. Kirkkohallituksen 1964 myöntämällä 5000 mk:n avustuksella tasattiin ja uusittiin kirkon lattia käyttämällä sitä varten hankittuja vanhoja leveitä lattialankkuja. Lisäksi uusittiin penkit kirkon ikää vastaaviksi ja tehtiin muita pienempiä korjauksia.

Kirkon lisäksi Turkansaaren museoalueella sijaitsee suunnilleen yhtä vanha Särkilahden (Ylitornio) pappilarakennus, jonka siirto saatiin päätökseen tämän vuoden maaliskuussa, talli, tuulimylly, katos tervaveneineen. Nykyrin aitta, joka siirrettiin museoalueelle tämän vuoden huhtikuussa. Aarrekiven aitta - siirrettiin maaliskuussa 1965 -, kesänavetta, huhtikuussa 1965 siirretty sekä tervahauta ja -kämpä.

Lainaus KOTISEUTU 5/1965 lehdestä.

Kaksi vuotta sitten olimme koolla Kainuu-opistolla ja esitin siellä sen hetkisen näkemykseni Kainuun Leinosten vanhimmista juurista Paltamossa ja Juvalla.

Sen jälkeen on tehty merkittäviä löytöjä ja hyviä havaintoja vanhoista lähteistä ja sukujuuremme ovat selkiintyneet merkittävästi.

Kuluneena kesänä olen käynyt läpi perusteellisesti n. 10 v. sitten keräämäni ainehaston Juvan Leinosten, joukossa esi-isiemme, vaiheista. Tässä lyhyesti tärkeimmät tiedot.

Viime syksynä 3.9.-87 kävimme dipl.ins. Heikki Suihtialan kanssa läpi mm. Paltamon v. 1657 talvikäräjien pöytäkirjan, josta ilmeni, että n. 1637 Paltamon Melalahteen muuttanut Peer Staffansson Leinoinen esitti käräjien hyväksyttäväksi perinnönjakonsa. Perillisiä oli pojat Jöran, Sigfred, Peer, Henrik, Jöns ja Staffan, tyttäret Valborg ja Anna sekä kolmannen nimeltä mainitsemattoman tyttären mies Jöran.

Isä Peer oli silloin 69 v., poika Jöran asui jo Jaalangassa ja oli 50 v. Sigfred oli v. 1637 Kivesjärvellä 1/4 mantt. talollinen 21 vuotiaana, perinnönjaon aikaan 41 v. Melalahteen jäivät pojat Jöns ja Staffan, Henrik maksettiin ulos kotoaan, muut perilliset oli hyvitetty jo aikaisemmin.

Näin Jaalangan Leinosten kantaisä Jöran ei tullutkaan Vuottolahdesta, kuten olin aikaisemmin arvioinut, vaan 1620-luvun lopulla Kivesjärveltä Väyrylään ja sieltä 1640 tienoissa Otermalle ja Jaalankaan v. 1650.

Oulujärven eteläpuolen 1600-luvun alkupuolen Vuottolahden Jöran, Vuolijoensuun Anders ja Henrik jäävät avoimiksi, kenen poikia he olivat.

Jos Kivesjärven perintö on aikanaan jaettu kuten Melalahden perintö 1657, niin talosta lähteneille pojille on hankittu tilat muualta ja taloon jääneet Jöns ja Peer jakoivat kantatilan v.1620 kahtia.

Näin Kivesjärven Tapani II poikia olisi mennyt Oulujärven eteläpuolellekin. Tämä on kuitenkin vain olettamut.

Kaksi vuotta sitten oletin, että Kivesjärven Leinolan isäntä vv. 1605-07 Jöns Leinoinen ja vv. 1608-14 Staffan (Tapani II) Leinoinen olisivat olleet veljeksiä ja heidän isänsä olisi Leinolan isäntä vv. 1580-85 Michell Leinoinen, joka sodan vuoksi palasi Juvalle.

v. 1585 hän oli vielä Kivesjärvellä heinäkuun 16.päivän tienoissa erään oikeusjutun mukaan.

v. 1586 Olavinlinnan väessä on Michill Leinoinen. v. 1589 maakirjan mukaan Juvan Vuorenmaan kylässä oli talollinen Michell Peersson Leinoinen 4 veromarkan tilalla ja talossa oli kaksi joustaa. v. 1595 eli sodan välirauhavuotena hänen talostaan poistui yksi jousi ja v. 1605 tienoissa toinen jousi.

Mikko itse jäi Juvalle, yhdisti talouteensa sukulaisiaan ja oli pitkään vauraana talollisena, köyhtyi vanhetessaan ja halvaantui v. 1611. (Talo parhaillaan 12 veromarkkaa 1.3 mantt.)

v. 1605 maakirjasta löytyy tieto, että Kivesjärven Leinolan isäntä oli Jöns Leinoinen, talossa peltoa n. 0,5 ha kaksi aikuista henkilöä (Jöns ja vaimo) ja yksi jousi (Jöns) lehmiä oli kahdeksan, mikä on mielestäni varma osoitus siitä, että talossa on asuttu enemmän kuin muutama vuosi, varmaankin n. 10v.

v. 1606 maakirjassa isäntä on edelleen Jöns, mutta talossa on neljä aikuista (Jöns ja Staffan vaimoineen) ja kaksi jousta (Jöns ja Staffan) lehmiä on neljä.
Mikään ei osoita, että Jönsillä olisi poikia Kivesjärvellä.

Kuka sitten oli Mikko Pekanpoika Leinoinen? Hänen syntymäajakseen arvioin v. 1535, syntymäpaikka Juvan Vesikansan IV-kunta, ilmeisesti Vehmaisten kymmeneskunta.

Mikon isä oli jokseenkin varmasti talollinen Peer Peersson Leinoinen, syntynyt Juvalla arviolta v. 1510. Asui v. 1541 Vehmaisten kymmeneskunnassa kahdeksan veronahkan taloa ilmeisesti veljensä kanssa.

Pitkään talollisena vaihtaen usein yhtiökumppania.

Pekan isä v. 1541 kymmenysluettelossa Pedar Leinoinen, synt. arviolta 1480-luvulla Juvalla.

Kuka sitten oli Kivesjärven Tapani I Leinoinen, talollinen vv. 1555-79?

Vastaus lienee löydettävissä Oulujärven erämaapitäjän talvikäräjiltä tammikuun 5.päivältä 1572, käräjät pidettiin Manamansalossa. Kivesjärven talollinen ja pitkäaikainen lautamies tuomittiin 40 mk sakkoon väkivaltaisuudesta Staffan Michellssonin kohtaan. Rike merkitsi kaskimailla tehtyä mielivaltaa ja useimmiten naapuria kohtaan. Väkivallan kohde on ollut Tapani Leinoinen, lähin naapuri.

Tapani Leinoista ei ole merkitty Savossa voudin tileihin. Isä Mikko sen sijaan löytyy. Hän on Mickell Persson Leinoinen, talollinen usein mainitussa Juvan Vuorenmaan kylässä jo 1541, pitkäaikainen lautamies Juvan käräjillä ja Vesikansan IV-kunnan verolautakunnassa.

Vanhoillaan 1580 tienoissa talo oli 15 veromarkan tila, poika Lauri korotti v. 1583 20 veromarkkaan (Kainuu-Opistolla tässä muistivirhe, Michell Persson II oli 12 veronahkaa)

Tapani Michellsson ja Michell Persson Leinoinen olivat siis serkuksia, veljesten lapsia.

Tapanin veljiä näyttää jääneen Juvalle, mutta eivät varmaan olleet halukkaita muuttamaan Oulujärven erämaihin.

vv. 1541-47 Leinoset kuuluivat Juvan pitäjän Vesikansan IV-kunnan Vehmaisten kymmenyskuntaan. v. 1548 alkaen Vuorenmaan kymmenyskuntaa, johon enimmäen aikaa ovat kuuluneet.

v. 1587 Lauri Mikonpoika Leinoinen on merkitty Sauniemen (nyk. Savuniemi Joroisissa) kymmeneskuntaan, v-88 Kaitaisten kymmeneskuntaa (nyk.Virtasalmea), v. 1592 useita Leinosia Saunie-

messä, v. 1603 useita Leinosia Hällinmäessä jne. Liikkuvuus veroluetteloissa osoittaa sekä kaskitalollisen liikkumista ja että tarvittaessa on talonpoikia siirretty kymmeneskunnasta toiseen veronmaksukyvyyn tasaamiseksi kymmenyskuntien kesken.

Juvan Vesikansan IV-kunnan anekdikirjat ovat hävinneet, ne ovat 1500-luvulta alkaen annettuja asiakirjoja, joilla talonpoika vahvisti omistusoikeutensa kirjassa mainittuihin maakappaleisiin, joiden nimet oli siinä lueteltu. Säilyneistä kirjoista voidaan määritellä asuinpaikka nykyajassa, jos paikannimet ovat säilyneet samoina. Näin Leinosten vanhimmat asuinpaikat eivät ole määriteltävissä.

Juvan historian laatimiseen osallistunut Valtionarkiston pitkäaikainen kanslisti Liisa Poppius on kuitenkin kyennyt jäljittämään ainakin Narila RNo 3 talon, jossa Leinokset ovat asuneet vuoteen 1675.

Talo tunnetaan nykyisin Lipsasten Leinolana Virtasalmella. Isäntä Lauri Pekanpoika Leinosen juuret yhtyvät 1500-luvun lopulla esi-isiemme kanssa.

v. 1666 talossa asui Lauri Pekanpoika Leinoinen vaimoineen ja poikamies-veli Pekka Pekanpoika.

Tässä on minulla yhdeksänvuoden aukko Poppiukseen, mutta 1666 ei muita Leinosia asunut tällä alueella.

Poppius mainitsee myös Mikko Leinosen ahon, mutta tämän sijaintia en voi tarkkaan sanoa, ehkä Narinkylässä.

Vuorenmaan seudulta olen v. 1541 maakirjasta ja 1571 hopeaveroluettelosta tutkinut Leinosten ja lähinaapurien yht. 15 suvun asuinseudut v. 1571, mukana myös itselliset: Suvuista kahdeksan asui Länsi-Savossa, kuusi oli yleisiä Savossa ja yksi Virolainen-sukua.

Vastaavana aikana Visulahden seudulla 38 sukua: Neljä Itä-Savosta, viisi yleisiä Savossa, kaksi selvittämätöntä ja 27 Länsi- eli suursavolaisia sukua.

Leinosten varhaista asettumista Visulahden seudulle kuvastaa se, että 1500-luvulla heillä ei enää ole käyttämättömiä nautinta-alueita.

Ne ovat olleet aikoinaan Anttolan ja Juvan suunnalla ja asutettu n. 1400 tienoissa Juvan suunnallakin.

Pohjois-Savoon Leinosia asettui asumaan 1600-luvulla, ehkä Kainuusta käsin.

Viime talvena ilmestyi Savon historia I uudistettu laitos, joka korvaa v. 1947 ilmestyneen - vanhentuneeksi katsotun - laitoksen. Suurin osa kirjan annista kuvaa eloisasti Savon kivikautta ja aikaa vv. 800-1300.

Tekijä tältä osin arvostettu arkeologi, Helsingin ja Turun yliopistojen dosentti, FT Pirkko Liisa Lehtosalo-Hilander.

Hän toteaa mm. Mikkelin vanhimmat kalmistot läntisen väestön leposijoiksi ja vv. 1100-1200 ajan löydöistä Tuusulanlaaksoa: "Jos naisten koruja, miesten kaulanauhoja ja muutamaa karjalaiskirvestä ei olisi, kukaan ei yhdistäisi Tuusulan ja Visulahden

hautoja karjalaan, vaan läntisen Suomen myöhäisiin ruumiskalmistoihin.

Mikkelin seudulla on siten ristiretkiajallakin aivan oma leimansa, eikä se suinkaan ole kaikissa pääkohdissaan sama kuin Laatokan Karjalassa."

Vielä 1541 Vuorenmaan Leinosista. Heillä oli kuusi taloa joissa 14 jouta, kymmenysluetteloissa kaikilla kuusi veronahkaa, voudin tileissä yhdessä 7 ja muissa 8 veronahkaa.

Mielenkiintoinen on kymmenysluettelon 1. talo, isännät Joan Michellsson Leinoinen ja Joan Michellsson Leinoinen. Talossa on kolme jouta, mutta he eivät ole kumpikaan Joan, vaan Joanin pojat Joan, Lauri ja Michell. Pojista Joan ja Lauri muuttavat 1550 tienoissa Laukaaseen.

Laukaan Leinosten esi-isä on siis Joan Michellsson Leinonen, mutta kumpi?

KIVESJÄRVEN LEINOSTEN VANHIMMAT ESI-ISÄT

Staffan Leinoinen, synt. n. 1560 Juvalla, talollinen 1608-14.

Michell Peersson Leinoinen, synt. n. 1535 Juvalla, talollinen Kivesjärvellä vv. 1580-85, Vuorenmaassa 1589-1611.

Peer Peersson Leinoinen, synt. n. 1510, talollinen pitkän aikaa Juvan Vuorenmaan kylässä 8 veromarkan tilalla.

Pedar Leinoinen, talollinen Juvan Vuorenmaassa v. 1541, ehkä pitempäänkin. Syntynyt 1480-luvulla Juvalla.

(Oliko Laukaan Leinosten esi-isä Michell Leinoinen myös Pedarin isä? Saattoi olla, mutta ei ole varmaa)

Lopuksi: Heimosotia ei Suomessa kannata lietsoa, eräs Naantalin mies yritti huonolla menestyksellä. Heimot ovat niin sekoittuneet toisiinsa, ettei sellaiselle turhalle intoilulle ole edellytyksiä. Olkaamme suomalaisia. Kuitenkin historiassa totuus on tuotava esiin, kun se on selvästi näkyvissä.

Oulussa 3.päivänä elokuuta 1988 Martti Siira

JK. VIELÄ KERRAN täytyy täydentää esi-isiemme ketjua, sillä dosentti Jouko Vahtolan vihjeestä sain Valtionarkistosta 1600-luvun sotaväenluetteloita ja niissä esiintyvät tiedot valaisevat arvokkaalla tavalla 1600-luvun alkupuolen Paltamon Leinosten historiaa.

Aikaisemmin voudintilien perusteella on näyttänyt, ettei vv. 1605-07 Kivesjärven Leinolan isäntä Jöns Leinosella ollut poikia, mutta nyt kävi ilmi, että v. 1620 maakirjassa tehdyn talonjaon osallisina eivät olleetkaan veljekset Jöns ja Peer, vaan serkukset, toisaalta Staffan Leinosen pojat Jöns ja Peer ja toisaalta Peer Jönsson Leinonen, josta sitten tuli Melalahden ja Jaalangan Leinosten kantaisä.

Peer Jönsson Leinosen vanhin poika oli Jöran Peersson (Jaalanka) ja toiseksi vanhin Sigfred Peersson (jäi talolliseksi Kivesjärvelle)

Kivesjärvelle jäivät Staffan Leinosen pojat Jöns ja Peer.

Peer Jönsson Leinonen muutti n. v. 1637 Melalahteen.

Tällaista se on tämä historian tutkimus. Joskus tuntuu, että on

Sattuman varassa, löytävätkö tutkija ja lähteet toisensa.
Nyt toki löysivät, että voidaan mahdollisimman pian takoa ket-
ju ehyeksi.
Eiköhän se nyt kestä.

Oulussa 2.päivänä marraskuuta 1988 Martti Siira

K I I T O S

Lämmin kiitos muistamisesta merkkipäivänäni!

TATU LEINONEN

Käydessäni Suomi-Seuran edustajana viime heinäkuun alussa Kanadansuomalaisten 49. suurjuhlilla Thunder Bayssa, Ukkoslahdessa, kohtasin yllättäen Leinos-sukulaisen.

Suomalaisen yhdyskunnan omistaman Tapiola-urheilukentän laidalla - Toronton Sisun ja Thunder Bayn Reippaan välisen pesäpallo-ottelun aikana - tapasin Eero ja Hilikka (os.Jäntti) Leinosen ja heidän poikansa Jarin.

Kun sukua ryhdyttiin selvittämään jo samana iltana Eeron kotona kävi ilmi, että Säräisniemen Veneheiton Pohjan tilalla 28.1.-26 syntynyt Eero on Säräisniemellä 20.3.1863 syntyneen Antti Leinosen viidennen lapsen Anselmin (s.21.4.1898) kolmas lapsi.

Eero on asunut liki neljä vuosikymmentä Kanadassa. Hän on tehnyt kovasti työtä ja menestynyt hyvin. Nyt hän on Thunder Bayn pohjoispuolella sijaitsevan Red Rockin suuren Domtarin paperitehtaan eli "myllyn" niin kuin he sitä kutsuvat korjaamon päällikkö.

Hänellä on neljä lasta ja kuusi lastenlasta, joista nuorin on kesäkuussa syntynyt Esa-Pekka Leinonen. Esa-Pekan isä on 7.4.-52 syntynyt Jari, joka on yksi parhaita Kanadansuomalaisten urheilijoita.

Jari voitti nyt heinäkuun suurjuhlilla kultaa 35-vuotiaiden sarjassa sekä 100 metrillä että 1500 metrillä. Hän on englanninkielen opettaja, joka on ollut Suomessa Joensuu yliopistossa että hiihtoaikoinaan Vuokatin urheiluopistolla.

Eero ja Jari erinomaista suomea puhuvine perheineen lähettivät lämpimät terveiset Suomen Leinosille. Toivottavasti me tapaaamme heidät jonakin vuonna Leinosten sukukokouksessa.

Martti Häikiö

Kuvassa oikealta: Eero Leinonen, Reggie-Lee, Raakel, Saila Maarit, Ryan ja Hilikka Leinonen Red Rockissa Kanadassa Heinäkuussa 1988.

Valtiotieteen tohtori Martti Häikiö
 Esitelmä Leinosten sukukokouksessa Oulussa
 7.8.1988

ENSIMMAISET SUOMALAISET

Ennen kuin ryhdymme tarkastelemaan kysymystä siitä, mitä tiedämme ensimmäisistä suomalaisista, on ensin puhuttava hiukan ajasta, sen mittasuhteista.

Täällä meilläkin puheena olevassa sukututkimuksessa yleisin ajan määre on sukupolvi. Sukupolvien ketjua voidaan Suomessa seurata kirkon kirjoista yleensä liki puoli vuosituhatta, aina 1500-luvun puoliväliin saakka. Se on myös vedenjakaja, josta alkavat ensimmäiset suomenkieliset kirjalliset lähteet, joista voidaan seurata varmuudella suomen kielen kehitystä.

Sen jälkeen taaksepäin mentäessä laskeutuu eteemme suuri hämärä, jossa yksittäisten sukujen vaiheita on jo erittäin vaikea ja useimmiten mahdoton seurata.

Siitä taaksepäin edetään pääasiassa esinelöytöjen ja paikannimistön tutkimuksen keinoja käyttäen. On arvioitu, että suomalaisia oli esihistoriallisen ajan loppuella eli noin 1100-luvulla vasta piskuinen lauma, ehkä 50-85000 asukasta.¹

Siis selvästi vähemmän kuin nyt on Oulun kaupungissa.

Se miten tähän lukuun 50-85 000 on päädytty, osoittaa tutkimisen vaikeuden. Tämä luku on saatu laskelmalla takaperin 1560-luvun talomäärän 33 000 taloa ja pitkän aikavälin väestönkasvuksi arvioidun 0,3 prosentin mukaan ja arvioiden että taloa kohti oli 6-10 henkeä.

Tuolloin arvioidaan Suomessa asutaneen pääasiassa kolme heimoa - suomalaiset eli varsinaissuomalaiset, hämäläiset ja karjalaiset.

Tuhansia vuosia vanhempaa

Mutta se aihe, joka nyt varsinaisesti kiinnostaa meitä, on kysymys siitä, milloin ensimmäiset suomalaiset olivat näillä seuduilla.

Perinteinen, miltei koko tämän vuosisadan kouluissa opetetun käsityksen mukaan suomalaiset olisivat saapuneet ajanlaskumme alun muutamana vuosisatana Volgan mutkasta Viron kautta

Suomeen. Tämä "vaellusteoria" on kuitenkin viime aikojen tutkimuksissa saanut väistyä. Sen tilalle on tullut vakaumus siitä, että suomalaiset ovat olleet näillä main huomattavasti, jopa useita tuhansia vuosia kauemmin.

Yllättävää kyllä hyvän kuvauksen tästä kuten monesta muustakin muinaissuomalaisesta elämästä voi saada lukemalla Kalevalan alkusäkeitä.

Kului aikoa vähäisen,
 pirahteli pikkaraisen
 Tuli sotka, suora lintu;
 lehteä lekuttelevi
 etsien pesän sijoja,
 asuinmaata arvaellen.

Lenti iät, lenti lännet,
 lenti luotehet, etelät.
 Ei löyvä tiloa tuota,
 paikkaa pahintakana,
 kuhun laatisi pesänsä,
 ottaisi olosijansa.

Liitelevi, laatelevi;
 arvelee, ajattelevi:
 "Teenkö tuulehen tupani,
 aalloillen asuinsijani?
 Tuuli kaatavi tupasen,
 aalto vie asuinsijani."

Niin silloin ve'en emonen
 veen emonen, ilman impi,
 nosti polvea merestä,
 lapaluuta lainehesta
 sotkalle pesän sijaksi,
 asuinmaaksi armahaksi.²

Näin siis Kalevassa kerrotaan, miten vedestä nousi maata, johon sotka, suora lintu, teki pesänsä.

Mykyinen käsitys suomalaisten liikkumisesta näille seuduille noudattaa hyvin pitkälle Kalevalan antamaa kuvaa. Suomalaiset

tulivat mannerjään vetäytyessä ja maan paljastuessa veden alta. Ensin tulivat riistaeläimet ja niiden perässä ihmiset.

Tämä tapahtui noin 8-10 000 vuotta sitten.

Mammutinmetsästäjät

Jäätiköiden reuna-alueilla olevalla tundralla vaelsi mammutteja, villakarvaisia sarvikuonoja, visenttejä ja perualauvoja, joista jääkauden aikaiset suurriistan metsästäjät saivat ravintonsa ja raaka-ainetta vaatteisiinsa ja työkaluihinsa.³

Dosentti Pirkko-Liisa Lehtosalo-Hilander kertoo tänä vuonna ilmestyneessä Savon historian ensimmäisessä osassa, että nämä viimeisen jääkauden ihmiset olivat samaa rotua kuin nykyisetkin. Vaikka he käyttivät puusta, luusta, sarvesta ja kivistä tehtyjä työkaluja, he olivat vanginneet tulen palvelijakseen, hautasivat vainajansa ja loivat upeaa taidetta, joka kuvasi heidän riistaansa ja sen pyydystämistä.

Tämän käsityksen mukaan nykyinen Suomen alue asutettiin, kun nämä ihmiset seurasivat mannerjään vetäytymisen myötä pohjoiseen valetavia peuralaumoja. Kalastuksesta tuli tärkeä osa ravinnon hankintaa ja kirveestä tuli tärkein työkalu, minkä vuoksi tätä aikaa on joskus kutsuttu "kirvesajaksi".

12 000 vuotta sitten jäätikön reuna oli vetäytynyt Suomen nykyisen etelärannikon vaiheille ja noin 10 000 vuotta sitten se pysähtyi Salpausselkien kohdalle. Lyhyen kylmemmän kauden jälkeen koko Suomi vapautui jäästä parin seuraavan vuosituhannen aikana.

Ensimmäiset löydetyt esineet - Heinolasta löydetty reenjalas osoittaa ihmisten kuljettaneen tavaroitaan hankia pitkin ja Kirkkonummelta tavattu hirvenkoivesta tehty luutuura on ehkä todistus heidän harjoittamastaan talvikalastuksesta.

Kun tullaan lähemmäs Leinosten nykyisiä asuinsijoja, kertoo Lehtosalo-Hilander, että Paltamossa sijaitsevat kaikkein vahimmat asuinpaikat Kaarre ja Kitusenmutka liittyvät ehkä sellaiseen väestöön, jonka on alkujaan lähtenyt liikkeelle Itä- ja Kaakkois-Euroopan mammutinmetsästäjien alueilta. Tämä väestö on hallinnut suurten nisäkkäiden pyynnin, ja se on seurannut hirviä ja peuroja pohjoiseen, missä se on löytänyt myös hyljelaumat ja lohiapajat.⁴

Nykyisen käsityksen mukaan suomalainen kulttuuri on syntynyt siten, että suomalaiset ovat täällä olleet "aina", ja kulttuuriset, kielelliset, esineelliset ja taiteelliset vaikutteet ovat tulleet idästä ja lännestä.

Viimeinen minuutti

Jännittäväksi tämän esihistoriallisen tutkimuksen tekee se, että Rovaniemeltä ja löydetty noin 35 000 vuotta vanhaa turvetta hiekkakerrosten alta ja Tornioista on löydetty samanikäinen peuransarvi ja mm. Nilsiästä mammutinhampaita.

Voi olla, että myöhemmin tehtävien arkeologisten kaivausten avulla voidaan löytää pitävämpiä todisteita siitä, että Suomen alueella on liikkunut ihmisä peräti 35 000 vuotta sitten, ennen seitsemännen eli toistaiseksi viimeisen jääkauden muodostumista.

Tanskassa on löydetty ihmisen halkaisemia eläinluita, joiden iäksion arvioitu peräti 100 000 vuotta. On myös löytynyt piiesineitä, joiden ikä on noin 250 000 vuotta.⁵

Tästä eteenpäin ajan mittasuhteiden tajuaminen tulee todella vaikeaksi. On sanottu, että jos koko maapallon 5 000 miljoonan vuoden ikä vastaisi yhtä vuotta, olisivat maan vahimmat kivet syntyneet laskiaisen tienoilla, Itä-Suomen ja Lapin kivet vappujuhlien yhteydessä, Etelä-Suomen kallioperä mustikan ja rapakivet puolukan kypsyyssä.

Samanaikavertauksen mukaan mannerjäättikkö peräytyi Salpausselkien kohdalta - 10 000 vuotta sitten - vain minuutti ennen vuoden täyttymistä.⁶

Sen jälkeen, kun Suomea oli asutettu viimeisen jääkauden jälkeen, on tänne tullut jatkuvasti sekä uusia asukkaita että uusia vaikutteita, jotka ovat täällä sekottuneet vanhempaan ainekseen. Noin 4500 vuotta sitten Suomen rannikolla saapui ilmeisesti uutta väestöä, jota on kutsuttu vasarakirveskansaksi.⁷

Ja sitten viisisataa vuotta myöhemmin väestöä, jota on kutsuttu sotakirveskansaksi.

Suksi, souda, jousi ja anoppi

Nykyisin uskotaan, että suomen sukuista kieltä on puhuttu

ehkä yli 5000 vuotta sitten. Siitä arvellaan varhaiskantasuomalaisen haaran erittyneen ehkä 4500 vuotta sitten.⁹

Kaikkein vanhinta sanastoa eli ns. kantauralilaista perua, jonka jotkut ajoittavat jopa 7000 vuoden taakse, ovat esimerkiksi sanat jousi, nuoli, sukki, soutaa, anoppi ja appi.

4000-5000 vuotta vanhoja sanoja ovat maanviljelyksen tulosta kertovat sanat jauhaa, kehrätä, kitkeä, lehmä, sika, vehnä sekä yhteiskunnan toimintaan viittaavat sanat orja, sota, rauha, vanhoja, velka, heimo, seura, talkoot ja tapa.⁹

Professori Mikko Korhosen mukaan kantasuomea olisi puhuttu tällä alueella jo 3000-3500 vuotta sitten.

Yksi mielenkiintoisimpia suomalaisten alkuperän tutkimisen menetelmiä on veren geeniperinnön tutkiminen ja vertaaminen muiden kansojen verenperintöön. Tutkijoiden mukaan on "perintötekijöiden puolesta perusteltua puhua alun perin yhtenäisestä Suomen kansasta. Täällä asuessaan se on joutunut erilaisille vaikutteille."¹⁰

Suomalaisia on tähän aikaan ollut luultavasti erittäin vähän. Siitä huolimatta tätä alkukansaa voitaneen pitää "suomalaisten alkujuurena". Sen ikä olisi siis 3-4 vuosituhatta.

On arvioitu, että suomea puhuvien suomalaisten veressä on nykyisin keskimäärin neljännes siperialaista, neljännes tai jopa puolet balttilaista ja vastaavasti neljännes tai jopa puolet germaanista eli keskieuropalaista perintöä.

Suomalaiset ovat siis rodullisesti sekoitus itäistä, läntistä ja eteläistä perintöä. Kulttuurisesti vaikutteet ovat tulleet tasaisena virtana eri suunnista. Ja kielellisesti juuret vievät vahvimmin Uralille.

Hirvenhiihtäjät ja lohenpyytäjät

Vahvimpana perintönä liki kymmenen tuhannen vuoden takaa ovat suomalaisilla hirvenmetsästys ja lohenkalastus. Ne Leinoset, jotka harrastavat molempia, voivat sanoa olevansa todella aitoja alkuperäisiä suomalaisia ei vain perinnöltään vaan myös harrastuksiltaan.

Suomalaisten säilymisen ja menestymisen ehtona on ollut sisukas, kekseliäs, yritteliäs, liikkuva ja sopeutuva

elämänmuoto. Ison vastuksen kohdalle ei ole jääty ihmettelemään ja päätä pyörittelemään, vaan on taidolla ja voimalla painettu eteenpäin.

Kun ajattelee ehkä muutaman sadan tai tuhannen alkusuomalaisen nykyisten jälkeläisten joukkoa - viitta miljoonaa täällä Suomessa ja puoltatoista miljoonaa Suomen ulkopuolella - ja heidän henkistä ja taloudellista menestystään, ei voi olla kuin ihailematta menneiden sukupolvien työtä ja saavutuksia.

-
1. Aarre Läntinen: Näkökulmia Suomen kristillistämisen alkuvaiheisiin; Martti Linna (toim.), Muinaisrunot ja todellisuus. Suomen kansan vanhojen runojen historiallinen tausta. Historian aitta, Toim. Historian ystävien liitto. XX. Jyväskylä 1987. S. 129.
 2. Kalevala, Ensimmäinen runo, 177-200.
 3. Pirkko-Liisa Lehtosalo-Hilander: Esihistorian vuosituhannet Savon alueella. Savon historia I, toinen kokonaan uudistettu laitos. Kustannuskiila Oy. Kuopio 1988. S. 18.
 4. Lehtosalo-Hilander, s. 21.
 5. Torsten Edgren: Kivikausi. Suomen historia 1. Weilin+Göös. Espoo 1984. S. 18.
 6. Kalle Taipale ja Jouko Parviainen: Kallioperämme. Teollisuuden Voima Oy 1987. Ss. 9-10.
 7. Lehtosalo-Hilander, s. 91.
 8. Ari Siiriäinen: 9000 vuotta asutusta. Tiede 2000, 8-9/1985.
 9. Mikko Korhonen: Leivät lännessä, juuret idässä. Tiede 2000, 8-9/1985.
 10. Kirsti Virtaranta-Knowles, Siperialaista, balttia, germaania. Tiede 2000, 8-9/1985.

Heinäkuussa 1988 Suomi juoksi halki Suomen, Utsjoelta Helsinkiin. Matkaa kertyi 1308 kilometriä, joka oli jaettu sataan osuuteen. Pisimmät pätkät olivat parikymmentä, lyhimät kymmenkunta kilometriä. Mukana oli yli 200 joukkuetta. Uutta oli, että matkaan lähti myös pappien porukka. Sain olla tässä ikimuistettavassa tapahtumassa mukana.

Matkaa tehtiin runsaat viisi vuorokautta. Kun Utsjoelta lähdettiin lauantaina iltapäivällä, tiedettiin että Senaatintorilla on määrä olla torstaina kello 19. Siihen väliin mahtui innostusta ja uupumusta, vilua ja hellettä, voiman ja heikkouden tuntemuksia. Useimmille taisi jäädä se mieli, että ensi vuonna uudelleen.

Suomi-juoksu on ennen muuta kuntoilijoiden tapahtuma. Siksi vauhtikin on leppoisaa hölkkävauhtia, noin 5.15 kilometrille. Silti mukana näkyi Juoksi-joitakin. Lasse Viren on yhä melkoinen juoksun ja firmansa pr-mies. Jukka Toivola otti reissun oikeana harjoituksena lähtien osuuksille niin paljon toisten jälkeen, että sai pitää hyvää vauhtia. Sukulehden ykkösnumerossa kerrottiin Seppo Leinosesta. Hänelle taitaisi olla tosi haaste juosta koko matka yksin!

Etukäteen tuntui, että eihän tuo mikään erityisempi homma ole hölkkääjälle-kään juosta pari 15 km:n pätkää vuorokaudessa. Olin väärässä. Se oli kova homma, kun toinen pätkä oli yöllä, toinen päivällä. Se oli kova homma, kun nukkuminen jäi olemattomaksi, koska jokaiselle tuli melkoisesti huoltohommaa ja kuskina oloa. Ja ennen muuta siksi, ettei meitä ollut kylliksi kuntoomme nähden.

Emme me silti mielestämme ihan keinoa väkeä ole juoksemaankaan. Esa Vaitinen on ollut nuorempana voittamassa ylipytkän viestin Suomen mestaruutta. Jukka Pirttijoki on ollut nuorena kova sana pika-aidoissa. Tauno Wikström, idean isä, on taivaltanut useita maratoneja. Isä Kuisma Suopela, joka teki joukkueestamme ekumeenisen, juoksee maratoneja kilpasarjoissa. Maratonit eivät ole ihan vieraita meille muillekaan "kantaporukasta", Heikki Salmiselle, Jorma Sutiselle, Hannu Ullnerille ja minulle. Matti Myllykoski on treenannut mm. kiipeämällä Kilimandsarolle.

Me kahdeksan juoksimme noin kymmenen osuutta mieheen, mutta lisäksi meillä oli onneksi aika roikka yhden, kahden ja kolmen osuuden juoksijoita. Kuopion piispa Matti Sihvonen otti viestin vastaan hiippakuntansa rajalla ja toi sen uljaasti Vaskikellolle asti.

"Pohjolan papit" sai nimensä siitä, että pääosa meistä oli Oulun ja Kuopion hiippakunnista. Sitä paitsi meitä tuki Pohjola-yhtiö. Mutta suuri pääsponsorimme oli Kotimaa-lehti. Paitojemme selässä luki optimistisesti ja uljaasti Raamatun sanat: "He juoksevat eivätkä näänny."

Ratkaisevan tärkeää juoksun onnistumiselle oli - ja meidän kukkarollemme myös - että yökortteerit saimme seurakuntien ja Jämsän opiston lahjana. Meitä pidettiin kuin piispaa pappilassa. Pitempään toki olisimme nauttineet vuoteitten autuutta, mutta minkäs teet, kun karavaani kulkee.

Utsjoelta lähtiessä 2.7. satoi ja paleli. Ivalon seutuvilla vettä tuli taivaan täydeltä. Mutta jo Saariselän tuntureilla oli helteen raja. Retken ihannuuden huippu oli minusta juuri siellä, kun meistä muutamalla oli pitkä tauko, kun saunoimme, uimme huikaisevan kylmässä purossa, söimme hyvin ja otimme makeat nokoset päivänpaisteisella mäntykankaalla makuupusseissamme.

Helteet uuvuttivat monta taivaltajaa. Itsekin näin kahden horjuvan ojaan tajunnan rajamailla. Heistä toki huolehdittiin. Pari meidänkin "tuuraaajaamme" uupui kerrassaan. Toisen veimme vaatteet päällä paloauton suihkuun; sellaista-kin palvelua siis oli. Eikä se meistä vakituisemmistakaan joka hetki toki

pelkkää nautiskelua ollut!

Hölkäkansalle tuntui olevan uutta, että papitkin voivat juosta. Usea kansakulkija kyseli, että oletteko te ihan oikeasti pappeja. Moni otti mukana-olomme myönteisesti kantaa. Välistä syntyi syvällisiäkin keskusteluja. Ja semmoinenkin tuntu välillä tuli, kuin meidän tähtemme olisi suuta siivottu; ulkokultaisuuttako siis vai jonkinlaista kirkon kunnioitusta. Aina tietysti joka pisti pienen herjankin.

Maalissa oli uljas tuntu. Sinne joukkueet juoksivat kokonaisina. Siinä oli monenmuotoista, -ikäistä ja -kuntoista juoksijaa, mutta yhteistä oli liikku-
misen ilo. Siksi kai näitä tällaisia tapahtumia järjestetään, että yhä useampi sen ilon löytäisi, ei vain kerran vuodessa, vaan säännölliseksi ja terveelliseksi tavaksi.

Tapio Leinonen

Kiinnostus Sursilleihin ja Leinosiin näyttää olevan ajankohdainen.

Luin Östen Erikinpojan, joka oli seitsemän tyttären isä, vaimon nimi on ollut Magdalena Eriksdotter (Genos 1962 s.24) seitsemän tyttären nimiluettelo ja huomasin, että tämä Catharina Östenintytär oli ollut peräti kolmen miehen aviovaimona. Kolmas aviomies näyttää olleen leski Henrik Lithovius, rovasti. Ensimmäinen puoliso Catharinalla oli Lauri-niminen talollinen Saloisista.

- IV. Hannu Laurinpoika, þorvari Oulussa, k.n. 1645, puoliso Anna.
- V. Isak Hannunpoika, Kajaanin vapaaherrakunnan voutikunnan vouti, oli elossa vielä 1682, puoliso Helena (Elin) Duvel.
- VI. Isak Isakinpoika Sinius, ylioppilas Upsalassa 1677, Sotkamon kirkkoherra 1714, puoliso Margaretha Cajanus.
- VII. Magdalena Isakintytär Sinius s.06.11. 1697, puoliso Johan Schroderus s. n. 1678, Sotkamon nimismies.
- VIII. Erik Johaninpoika Schroderus, s. todennäköisesti Sotkamossa 1728, lasimestari Kajaanissa, sitten Sotkamon Urpialan talon isäntä. Puoliso no 1 Brita Cajanus.
- IX. Johan Isak Erikinpoika Schroderus s. Kajaanissa 14.2.1760, puoliso Anna Margaretha Falckenqvist s. ilmeisesti Oulussa 1760.
- X. Anna Johan-Isakintytär Schroderus s. Sotkamossa 2.5.1797, puoliso Juho Karppanen s. 18.9. 1806.
- XI. Johan Johaninpoika Karppanen s. 16.12. 1833, k.1.8.1868, puoliso Saara Larsintytär Okkonen s. 19.7. 1832 Sotkamossa, k. 25.1. 1915.
- XII. Hilda Johanintytär Karppanen s. 1.7. 1864 Sotkamossa, puoliso Antti Halonen s.2.7. 1857 Paltamossa. Hilda kuoli Sotkamon kunnalliskodissa 5.4. 1951, Antti 25.12. 1922 Paltamossa.
- XIII. Heillä oli viisi lasta, joista vanhin tytär Annette-Lovisa Iikantytär Halonen s. 23.4 1887 Sotkamon Tipasojalla, avioitui Säräisniemen Juusontalon RN:o 1 Isak Juhonpoika Leinosen kanssa. Tästä avioliitosta syntyi kymmenen lasta, joista yksi kaatui sodassa, toinen menehtyi auto-onnettomuudessa ja yksi kuoli nuorena.
Jäljellä on siis vielä meitä Iikan ja Aunen (Annetten)

lapsia seitsemän, joista tämän kirjoittaja on vanhin tytär Ingrid Anna Sofia Saaristo, os. Leinonen.

Uuno, Aune, Vieno Mirjam Helle, Aunen sukunimi on Ruuskanen, Tauno asuu Kajaanissa, Hilma Greta Marjatta Saari, asuu Nokialla,

Kaija-Anneli Vanninen hänen asuinpaikkansa on Kuopio.

Meillä kaikilla muilla paitsi Uunolla, on lapsia ja lastenlapsia, ja itse olen jo iso-mummo. Niin että suku näyttää jatkuvan.

Perniössä 29.6. 1988 Ingrid Saaristo

Ps. Näyttää siltä, että tämän kirjoitelman laatijalla on suku-yhteys Esa Leinosen kanssa, ei ainoastaan Sursillien Catharina Östenintyttären, vaan myös (V.) Anna Hanssintytär ja Isak Hanssinpoika olivat sisar ja veli, toisaalta Paltamon pitäjän Kivesjärvenkylän RN:o 1 Leinolan talon kautta.

Isäni isän-isä Josef Antinpoika Leinonen on vielä siellä syntynyt 20.4. 1772, kuoli 21.3. 1852 Säräisniemen kylän RN:o 1 Juuson talossa.

Olen saanut nämä Leinosten sukutiedot Martti Siiralta, joka on tutkinut näitä, onhan hän myös tämän haaran jälkeläisiä.

Isäni kertoili Juusontalon historiaa, kun me lapset olimme kasvuikäisiä ja istuttiin hänen polvellaan, että Säräisniemen kirkkoon on hankittu kello, kiitollisuuden osoitukseksi siitä, kun on saatu Juusontalo asumakodiksi.

Sanovat, että se olisi poistettu sähköistuksen takia, mutta Anselmi - setä jolla oli vaikutusvaltaa, ei ollut hyväksynyt muutosta.

I.S.

Täältä toimituksesta haluamme toivottaa kaikille sukulaisillemme, lehtemme avustajille ja lukijoille

OIKEIN HYVÄÄ JOULUA JA

ONNELLISTA UUTTA VUOTTA!

Seppo ja Eila Räisänen

Valtiotieteen tohtori Martti Häikiö on Uuden Suomen erikoistoimittaja ja Helsingin yliopiston poliittisen historian dosentti. Hänen isänsä Juuso on sukuseuramme esimies.

Kuluneena kesänä on Martti aloittanut Suomi - Seuran toiminnanjohtajana.

Seura on kansalaisjärjestö, jonka tehtävänä on suomalaisten ja heidän jälkeläistensä yhteyden ylläpitäminen Suomeen ja suomalaiseen kulttuuriin sekä ulkosuomalaisten etujen valvominen Suomessa.

Seuraan kuuluu lähes 80 000 jäsentä 69:ssä eri maassa. Myös Suomessa seuralla on runsaasti jäseniä. Seuran jäsenet saavat kuusi kertaa vuodessa ilmestyvän 48-sivuisen jäsenliitteen ja seuran matkatoimiston kautta edullisia matkoja.

Martti Häikiö on julkaissut teoksia talvisodan kansainvälisestä diplomatiasta, korkeakoulu- ja tiedepolitiikasta ja Suomen turvallisuuspolitiikasta.

Syksyllä 1987 hän julkaisi Kuopiolaisen Kustannuskiile Oy:n välityksellä matkakirjan "Amerikan Ihmeitä"

Kirja sisältää suomalaisin silmin nähtynä amerikkalaisuutta, historiaa, kirjallisuutta, poliittista analyysiä, matkakohteita, ihmisten elämää ja kulttuuria.

Mukana kulkeneen viisihenkisen perheen kautta välittyvät kokemukset myös kouluista, lasten harrastuksista ja nähtävyyksistä.

Kirja myös ravistelee tyypillisimpiä ennakkoluuloja Amerikasta. Amerikan ihmeet on mukaansatempaavaa luettavaa tämän päivän maailmasta.

* * * * *

ISSN

Unescon toimesta on perustettu kansainvälinen kausijulkaisuja koskevien tietojen rekisteröintijärjestelmä ISDS (International Serials Data System)

Sen tavoitteena on Aikakauslehtien, sanomalehtien ja sarjojen kansainvälisen rekisterin luominen. Jokaiselle lehdelle ja sarjalle annetaan oma numerotunnus, kansainvälinen standardinumero ISSN (International Standard Serial Number).

Rekisteriä kehittää ja ylläpitää Pariisissa sijaitseva kansainvälinen ISDS-keskus.

Suomessa järjestelmää hoitaa Helsingin yliopiston kirjasto, jonne Opetusministeriön toimeksiannosta on perustettu Suomen ISDS-keskus.

Meidän yhteinen ikioma Leinosten Sukulehtikin on nyt saanut oman ISSN-numeronsa joka on: ISSN 0786-2679

Lähdimme täältä "toimituksesta" katsomaan millaista on oikea kaamos.

Lentokone jätti meidät Rovaniemelle josta jatkoimme illan pimetessä linja-autolla Levi-tunturille.

Linja-automatka oli vaihteeksi oikein mukavaa, kun on vuosia kulkenut vain omalla autolla.

Hämmästelimme kuljettajan vireyttä hänen heitellessään postinippuja erilaisiin laatikoihin pitkin pimeitä tienvarsia ja vaihtaessa uusia musiikkikasetteja matkustajien viihdyttämiseksi.

Pari kertaa pysähdyttiin pitämään kahvitaukoa, matka kesti Leville n. kolmisen tuntia, auton jatkaessa aina Muonioon saakka. Autosta poistuessamme kuljetta jaksoi vielä toivottaa hyvää lomaa.

Majapaikkamme, kelohonkainen mökki löytyi, ovi oli avoinna, kuten pitikin ja niin asetuimme taloksi.

Aamu alkoi valjeta (hämärtää) kymmenen tienoissa, aurinkoa ei näkynyt, mutta taivas oli kirjas ja pakkasta - 28° C

Ilta pimeni kohta klo 14 jälkeen, joten tämä kai oli sitä kaamosta.

Urheasti pujotimme lyhyen valoisan (hämärän) aikana sukset jalkaamme ja hiihtelimme tunturin alarinteitä sellaista tavallista vanhanaikaista hiihättelyä, ei mitään mutkasuksimäkiä.

Eräänä päivänä, kun pakkasta oli vain - 10° C kävelimme n. kaksi kilometriä katsomaan miltä Sirkan kylä nykyisin näyttää. Edellisen kerran, kesällä -77 hurautimme kylästä ohi ettemme huanneetkaan, mutta nyt se ei ole mahdollista. On kauppoja, useampi hotelli, runsaasti lomamökkejä tunturin kupeella ja upea laskettelurinne hiihtohisseineen.

Toimittajien lakko oli melkein pimentänyt "töllön" eikä radiosta kuulunut kuin Radio Norrbättenin lähetyksiä, joten rauha oli taattu.

Jäniksen jäljet majan edustalla oli melkein uutisen aihe ja nähdystä poroista riitti keskustelun aihetta pitkäksi toviksi.

Ettemme olisi aivan metsittyneet piti käydä Kittilässä "katsomassa ihmisiä" ja paikallista joulunalusriehaa. Kauppoja ja tavaraa oli vaikka millä mitalla. Ei näy kulutusjuhla olevan vain etelän ihmisten ilona, kyllä täälläkin pääsee tuhlaamaan.

Lomamme oli tosiaan vain oleilua sinisessä hämärässä ja ihmeesti aika kului näinkin. Juuri tuo, ettei tapahtunut mitään olikin tämän loman parasta antia. Piti pysähtyä.

Leinosia emme tavanneet kuin paluulennolla Martti Häikiön, hänen kanssaan vaihdoimme pikaisesti kuulumisia.

Lentokoneen kuulutuksesta kuulimme, että konetta ohjasi lentokapteeni Siira (olisiko sukulaisiamme ?)

Kittilästä olimme nousseet koneeseen klo 12.55 ja Ouluun tehdyn välilaskun ja koneen vaihdon jälkeen saavuimme klo 16.25 kauniista talvesta räntäiseen ja lokaiseen Helsinkiin.

Poissa oli rauha ja hiljaisuus

Eila Räisänen

HALLITUS

Esimies Juuso Häikiö, Kauppakatu 22 A 6, 70100 KUOPIO p.971-112 992
Varaesim. Tatu Leinonen, Matemaatikonk. 6, 90570 OULU p. 981-561 665
Lauri Honka, 93100 PUDASJÄRVI p. 988-74 235
Jorma Leinonen, Kiehimäntie 7, 88300 PALTAMO p.986-71 315
Merja Kääriäinen, Aleksis Kivent. 14 01900 Nurmijärvi
Saara Leinonen, Lönnrotink. 2 87100 KAJAANI p. 986-24 476
Tapio Leinonen, Haajainen, 74590 KURENPOLVI p. 977-40 125
Tauno Leinonen, Konttilantie 25 91500 MUHOS, p. 981-431 795
Eila Räisänen, Kaivoskuja 10 02730 ESPOO p. 90- 846 487
Ingrid Saaristo, 25500 PERNIÖ p. 924-57 875
Martti Siira, Ruiskukantie 15 B 31 90580 OULU p. 981-393 922

TOIMIHENKILÖITÄ

Sihteeri Tapiö Leinonen, Keskustie 4 92700 KESTILÄ p.985-31 322
Rahastonhoit. Antero Leinonen, Revontie 1 90830 HAUKIPUDAS
p.työ 981-472 094 k. 981-477 235
Tilintarkastaja Yrjö Leinonen, Tornionk. 82 94200 KEMI p.980-62 766
- " - Yrjö Leinonen, Neilikkat.13 as 4 90580 OULU
Varatilint. Paavo Leinonen, Luokotie 1 as 8 90530 OULU p. 981-34245
- " - Paavo Blomqvist, Pappilanniemi 87850 PALTANIEMI

SUKULEHDEN TOIMITUS

Toimittajat Seppo ja Eila Räisänen

Kaivoskuja 10 02730 Espoo p. 90- 846 487

Avustajat, kaikki Leinosen suvun jäsenet

Tarkoitus, seuran sääntöjen 3 §:n mukaisesti toimia yhdyssiteenä suvun jäsenten välillä julkaisemalla kirjoituksia, kuvia ja tietoja suvun historiasta ja nykyisyydestä.

Pankkiyhteys: SYP/Haukipudas tilin no 232121-1464

Painosmäärä: 500 kpl

Kansikuva: Aikoinaan tunnettu hahmo Oulussa. Kuvannut SR

2.vuosikerta

ISSN 0786-2679

